

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Asmeninis pasiruošimas susitikti su Gelbėtoju

Vyresnysis Deilas G. Renlandas
Iš Dvylikos Apaštalių Kvorumo

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, “Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ.” When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, “I’m scared because bad things are going to happen before Jesus comes again.”

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior’s teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life’s purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom’s imminent arrival was announced, the foolish virgins left to buy oil. When they returned, it was too late; the door to the feast was shut.

Jesus identified three aspects of the parable

Vadovaukitės Gelbėtojo mokymais. Jo nurodymai nėra nei paslaptingi, nei sudėtingi. Kai jų laikomės, mums nereikia bijoti ar nerimauti.

Mano brangūs broliai ir seserys, praeitą spalį prezidentas Raselas M. Nelsonas mokė: „Dabar laikas jums ir man pasiruošti antrajam mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo, Jėzaus Kristaus, atėjimui.“ Kai prezidentas Nelsonas kalba apie antrąjį atėjimą, jis visada tai daro džiugiai ir optimistiškai. Tačiau neseniai viena pradinukė man pasakė, kad jai darosi neramu, kai užsimenama apie antrąjį atėjimą. Ji sakė: „Aš bijau, nes prieš Jėzui vėl ateinant atsitiks blogų dalykų.“

Taip gali jaustis ne tik vaikai. Geriausias patarimas jai, jums ir man – vadovautis Gelbėtojo mokymais. Jo nurodymai nėra nei paslaptingi, nei sudėtingi. Kai jų laikomės, mums nereikia bijoti ar nerimauti.

Baigiantis žemiškajai Jėzaus Kristus tarnystei, Jo buvo paklausta, kada Jis vėl ateis. Atsakydamas trimis palyginimais, užrašytais Mato 25 skyriuje, Jis mokė, kaip pasiruošti susitikti su Juo, – ar per Jo antrąjį atėjimą, ar tada, kai paliksime šį pasaulį. Šie mokymai yra labai svarbūs, nes asmeninis pasiruošimas susitikti su Juo yra svarbiausias gyvenimo tikslas.

Pirmiausia Gelbėtojas papasakojo palyginimą apie dešimt mergaičių. Šiame palyginyje dešimt mergaičių ėjo į vestuvių puotą. Penkios išmintingai pasiėmė aliejaus savo žibintams užpildyti, o penkios kvailai to nepadarė. Kai buvo paskelbta, kad ateina jaunikis, kvailosios mergaitės išėjo pirkti aliejaus. Kai jos grįžo, buvo per vėlu – durys į puotą buvo užrakintos.

Norėdamas mums padėti, Jėzus pažymėjo

to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could not help those without oil; no one can accept the gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

The Savior then told the parable of the

tris palyginimo elementus. Jis paaiškino:

„Ir tą dieną, kai aš ateisiu savo šlovėje, išsi-pildys palyginimas, kurį aš sakiau apie dešimt mergelių.

Nes tie, kurie yra išmintingi ir priėmė tiesą, ir pasitelkė Šventąją Dvasią savo vadovu, ir nebuvo apgauti, – iš tiesų sakau jums: jie [...] išlaikys tą dieną.“

Kitaip tariant, jiems nereikia bijoti ar nerimauti, nes jie išgyvens ir klestės. Jie tai įveiks.

Jei esame išmintingi, mes priimame tiesą priimdami Jėzaus Kristaus evangeliją per kunigystės apeigas ir sandoras. Paskui stengiamės išlikti verti to, kad Šventoji Dvasia visada būtų su mumis. Šį gebėjimą turime įgyti individualiai ir asmeniškai, lašas po lašo. Nuoseklūs, asmeniniai, privatūs pamaldumo veiksmai kviečia Šventąją Dvasią mus vesti.

Trečiasis Jėzaus pažymėtas elementas yra apgaulės vengimas. Gelbėtojas įspėjo:

„Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų.

Daug kas ateis mano vardu ir sakys: „Aš esu Kristus“, – ir daugelį suklaidsins.“

Gelbėtojas žinojo, kad apsimetėliai bandys suklaidinti net išrinktuosius ir kad daugelis mokinių bus apgauti. Neturėtume nei tikėti tais, kurie melagingai teigia turį dieviškus įgaliojimus, nei eiti į metaforišką dykumą ar slaptus kambarius, kad mus mokytų apsimetėliai.

Mormono Knyga mus moko, kaip galime atskirti apgavikus nuo mokinių. Mokiniai visada skatina tikėti Dievą, tarnauti Jam ir daryti gera. Nebūsime apgauti, kai ieškosime ir klausysime patarimų patikimų asmenų, kurie patys yra ištikimi Gelbėtojo mokiniai.

Apgaulės taip pat galime išvengti reguliariai garbindami šventykloje. Tai padeda mums išlaikyti amžinąją perspektyvą ir apsaugo mus nuo poveikių, galinčių išblaškyti ar nukreipti nuo sandoros kelio.

Esminė minėto palyginimo apie dešimt mergaičių pamoka yra ta, kad esame išmintingi, kai priimame evangeliją, stengiamės, kad Šventoji Dvasia būtų su mumis, ir vengiame apgaulės. Penkios išmintingos mergaitės negalėjo padėti toms, kurios neturėjo aliejaus; niekas kitas už mus negali priimti evangelijos, pasitelkti Šventąją Dvasią vadovu ir išvengti apgaulės. Tai turime padaryti patys.

Tada Gelbėtojas papasakojo palyginimą apie

talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory, "before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: and he shall set the sheep on his right hand, but the

talentus. Šiame palyginime vyras trims tarnams davė skirtingas pinigų, vadinamų talentais, sumas. Vienam tarnui jis davė penkis talentus, kitam – du, o trečiam – vieną. Laikui bėgant pirmieji du tarnai padvigubino tai, ką buvo gavę. Tačiau trečiasis tarnas tiesiog užkasė savo talentą. Abiem tarnams, kurie padvigubino jiems duotus talentus, tas vyras tarė: „Gera, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eikš į savo šeiminko džiaugsmą!“

Tada vyras barė talentą užkasusį tarną kaip blogą ir tingų. Iš šio tarno buvo atimtas talentas, ir jis buvo išmestas lauk. Tačiau, jei šis tarnas būtų padvigubinęs talentą, jis būtų gavęs tokį pat pagyrimą ir apdovanojimą kaip ir kiti tarnai.

Vienas iš šio palyginimo pamokymų yra tas, kad Dievas tikisi, jog mes išaukštinsime mums duotus gebėjimus, bet Jis nenori, kad mes lygintume savo gebėjimus su kitų gebėjimais. Panagrinėkime šią išvalgą, kurią pateikė XVIII a. chasidų rabinas Zusja iš Anipolio. Zusja buvo garsus mokytojas, kuris artėjant mirčiai pradėjo baimintis. Jo mokiniai paklausė: „Mokytojau, kodėl tu drebi? N gyvenimai gerą gyvenimą; Dievas tikrai tau gausiai atlygins.“

Zusja atsakė: „Jei Dievas manęs paklaus: „Zusja, kodėl tu nebuvai kaip Mozė?“, aš atsakysiu: „Todėl, kad nesuteikei man sielos didybės, kurią suteikei Mozei.“ Jei stosi priešais Dievą ir Jis paklaus: „Zusja, kodėl tu nebuvai kaip Saliamonas?“, aš atsakysiu: „Todėl, kad nesuteikei man Saliamono išminties.“ Bet ką aš pasakysiu, jei stosi priešais savo Kūrėją ir Jis paklaus: „Zusja, kodėl nebuvai Zusja? Kodėl nebuvai tuo žmogumi, kuriuo daviau tau gebėjimą būti?“ Štai dėl ko aš drebu.“

Iš tiesų Dievas nusivils, jei nesiremsime Gelbėtojo nuopelnais, gailestingumu ir malone, kad padidintume Dievo mums suteiktus gebėjimus. Jis tikisi, kad su Jo meilinga pagalba tapsime geriausia savo versija. Tai, kad pradžioje galime turėti skirtingus gebėjimus, Jam nesvarbu. Ir mums tai neturėtų būti svarbu.

Galiausiai Gelbėtojas papasakojo palyginimą apie avis ir ožius. Kai Jis sugrįš savo šlovėje, „Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir Jis atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemuos atskiria avis nuo ožių. Avis Jis pastatys dešinėje, o ožius – kairėje.“

goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starvation. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, “Paavo, Paavo, these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye.” But Paavo solemnly took his wife's hand and said, “Mix half the flour with bark, for our neighbor's fields have frosted over.” Paavo sacrificed his and

Tie, kurie buvo Jo dešinėje, paveldėjo Jo karalystę, o tie, kurie buvo kairėje, paveldėjo negavą. Nulėmė tai, ar jie pavalgydino Jį, kai Jis buvo alkanas, pagirdė Jį, kai Jis buvo ištroškęs, priėmė Jį, kai Jis buvo keleivis, aprengė Jį, kai Jis buvo nuogas, ir aplankė Jį, kai Jis sirgo ar buvo įkalin-tas.

Visi – tiek buvę Jo dešinėje, tiek buvę Jo kairėje – apstulbo. Jie klausinėjo, kada gi jie Jį pavalgydino, pagirdė, aprengė ar aplankė, kai Jam to reikėjo. Atsakydamas Gelbėtojas tarė: „Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte.“

Šio palyginimo žinia aiški: kai tarnaujame aplinkiniams, tarnaujame Dievui; kai netarnaujame, nuviliame Jį. Jis tikisi, kad naudosime savo dovanas, talentus ir gebėjimus Dangiškojo Tėvo vaikų gyvenimui laiminti. Dieviškąjį postūmį tarnauti kitiems iliustruoja XIX a. suomių poeto Juhano Liudvigo Runebergo parašyta poema. Vaikystėje su broliais ir seserimis ne kartą girdėjau tą poemą „Ūkininkas Pavas“. Poemoje aprašomas neturtingas ūkininkas Pavas, kuris su žmona ir vaikais gyveno centrinėje Suomijoje. Kelerius metus iš eilės dauguma jo pasėlių buvo naikinama pavasarinio potvynio, vasaros krušos ar ankstyvų rudens šalnų. Kiekvieną kartą, kai gaudavo menką derlių, ūkininko žmona aimanuodavo: „Pavai, Pavai, tu senas nelaimėli, Dievas mus apleido.“ Pavas savo ruožtu stoisškai atsakydavo: „Sumaišyk žievę su ruginiais miltais ir iškepki duonos, kad vaikai neliktų alkani. Aš daugiau dirbsiu, kad nusausinčiau pelkėtus laukus. Dievas mus bando, bet Jis mus aprūpins.“

Kiekvieną kartą, kai derlius būdavo nunio-kotas, Pavas liepdavo žmonai padvigubinti žievės kiekį, kurį ji įmaišydavo į miltus, kad apsigintų nuo bado. Taip pat jis daugiau dirbo: kasė griovius, kad nusausintų žemę ir sumažintų savo laukų jautrumą pavasario liūtims ir ankstyvoms rudens šalnoms.

Po daugelio vargo metų Pavas pagaliau nuėmė gausų derlių. Jo žmona džiūgavo: „Pavai, Pavai, dabar laimingi laikai! Laikas išmesti žievę ir kepti duoną tik iš rugių.“ Bet Pavas iškilmingai paėmė žmonos ranką ir tarė: „Sumaišyk miltus perpus su žieve, nes mūsų kaimyno laukus nuniokojo šalna.“ Pavas paaukojo savo ir savo

his family's bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior's parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father's children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God's guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn't easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:
Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He'll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.
In the name of Jesus Christ, amen.

šeimos derlių, kad padėtų nukentėjusiam ir skurstančiam kaimynui.

Gelbėtojo palyginimas apie avis ir ožius moko, kad turime naudotis mums suteiktomis dovanomis – laiku, talentais ir palaimomis – tam, kad tarnautume Dangiškojo Tėvo vaikams, ypač labiausiai pažeidžiamiems ir vargstantiems.

Mano kvietimas minėtai nerimaujančiai pradinukei ir kiekvienam iš jūsų yra toks: sekite Jėzumi Kristumi ir pasitikėkite Šventąja Dvasia kaip brangiu draugu. Pasikliaukite tais, kurie jus myli ir kurie myli Gelbėtoją. Siekite Dievo vadovavimo, kad išvystytumėte savo unikalius gebėjimus ir padėtumėte kitiems, net kai tai nelengva. Taip pasirengsite susitikti su Gelbėtoju ir galėsite būti džiugūs ir optimistiški, kaip prezidentas Nelsonas. Taip padėsite pasauliui pasiruošti antrajam Jėzaus Kristaus atėjimui ir būsite palaiminti viltimi, pakankama įžengti į Viešpaties atilsį ir džiaugsmą dabar ir ateityje.

Vienoje iš mūsų naujų giesmių sakoma taip:
Pradžiukim! Ruoškimės Jo sugrįžimo dienai!
[...]

Dienos ir valandos nežinome nė vienas,

bet, Raštai sako, Jis sugrįš, ir tai bus džiaugsmo dienos,

tad ruoškimės Jį pasitikt kiekvienas.
Jėzaus Kristaus vardu, amen.